

Poté, co byl zbit,
a příliš mnoho
toho snědl a vypil,
padnul k zemi
a začal zvracet.
Jezdec dokonce užil
svých paží,
aby jej takto zmáčknul,
aby jej přiměl zvracet.
Vyplivnul jablka,
vodu, a hada.
Takže se ten muž,
který spolknul hada,
probudil.
Cítil se lépe,
poté co vyplivnul hada,
takže se zeptal jezdece,
„Proč jsi mi to
nevysvětlil?
Kdybys to vysvětlil,
přijal bych to zacházení
a byl bych ti vděčný.
Proč jsi mi to nevysvětlil?“
Jezdec řekl,
„Neměl jsem čas!
Bylo to příliš naléhavé. Ok?
To je zaprvé.
Za druhé,
kdybys ti to řekl,
možná bys mi nevěřil,
protože jsi spal
a neviděl toho hada.
Tenthle druh události
je velmi vzácný.
Ano? Velice vzácný
a těžko uvěřitelný.
Ano?
Spal jsi.
Jak by se odnikud
mohl připlížit had,
dostat se ti do úst,
a ne nikam jinam,
a skončit to tak,
že jej spolkněš?“
Není to pravda?
Je to velmi vzácná událost.
Nikdo by tomu nevěřil.
Je to podobné našemu egu.
Jedli jsme,
spali, a chodili

s naším egem
po dlouhý čas –
jsme od něj neoddělitelní,
jako by to bylo naše vlastní
já. Takže když nám někdo
řekne: „Máš ego a ego
je tvůj nepřítel,“
nemůžeme tomu uvěřit.
Je tomu tak protože
jsme se stali tím člověkem,
tím egem, a nedokážeme
vůbec rozeznat rozdíl a říci,
„Mé ego se liší
od mého skutečného Já.“
Jsme velmi vzdorovití,
a chceme chránit své ego.
Takže jsme podobní tomu
muži, který spolknul hada.
Tak mu ten jezdec řekl,
„Kdybys ti to řekl,
nevěřil bys mi.
I kdyby ano,
byl bys k smrti vystrašený.“
Rozumíte?
Byli bychom
šokováni, omráčeni,
a příliš vystrašení se pohnout.
„Taky bys mohl utíkat,
mohl bys utéct pryč.
Nebo jsi mohl jít zase spát,
hledat zapomnění.
Když spíš,
nevzpomeneš si
na ty hrozné věci.
Takže za
těchto okolností
jsem neměl čas a nemohl
jsem tě nijak jinak zachránit.
Proto jsem neměl čas,
abych ti to vysvětloval.
Musel jsem jednat rychle,
velmi rychle.“
To bylo o tom, jak jezdec
zachránil tomu muži život.
Rozumíte? (Ano.)
Kolik z vás v sobě má
„hady“?
Prosím zvedněte ruce.
Máte pocit,
že nějakého máte?

Jen pár?
Jste upřímní,
jste upřímní.
Děkuji vám, děkuji vám.
Když domluvil,
odcválal ten jezdec jako vítr.
Nestál tam,
aby přijal nějaké poděkování.
Byl jako osvícený mistr,
který zachraňuje lidi tiše,
aniž by tam stál, předváděl se
celý den, abyste ho ocenili
nebo mu poděkovali.
To je dobrý příběh,
dobrý příběh.
Rozumíte tomu?
(Ano.) Ano.
Máte nějaké otázky?
Ano nebo ne?
Ne. Dobrá.
Včera jsem vám četla
Diamantovou Sútru,
vzpomínáte? (Ano.)
Dnes jsem vám ji
chtěla číst znovu, ale myslím,
že vám přečtu jen příběh.
Je to zajímavé, ne? (Ano.)
Je to dobré? (Ano.)
Není to špatné, ne? (Ne.)
Dobrá.
Chcete si poslechnout
ještě další příběh?
(Ano.)
Jen příběhy.
Je jich několik, ale...
Dobrá, tento příběh
trochu zavání,
i tak chcete poslouchat?
Jmenuje se to „Vynašeč.“
V dávných dobách byli lidé,
kteří sbírali nočníky.
Neměli jsme v dávných
dobách toalety, že?
Proto lidi nechávali
své nočníky venku,
aby je někdo ráno
vyprázdnil.
Velmi brzy ráno,
než všichni vstali,
přišli (vynašeči)

a vyprázdnili ty nočníky.
 Byl tam jeden vynašeč,
 který kráčel dolů ulicí
 kde prodávali parfémy.
 Možná na to nebyl
 zvyklý nebo co,
 spadl,
 jako by byl mrtvý.
 Proto na něho prodavač
 parfémů nastříkal voňavku,
 snažil se ho oživit.
 Nechali ho čichat
 různé druhy
 sladkých vůní,
 doufali, že ho vzkřísí.
 On se ale neprobíral.
 Snažili se dlouho.
 Hodně lidí na něho stříkalo
 různé parfémy,
 on se ale neprobíral.
 Až šel nakonec
 kolem jeho přítel
 a viděl ho tam ležet.
 Věděl, co má dělat.
 Vzal něco smradlavého
 z nočníku a dal
 mu to pod nos.
 Ten muž se hned
 probral a řekl:
 „Parfém! Parfém!
 Cítím parfém!“
 Protože byl
 na ten smrad zvyklý.
 Byl na to zvyklý.
 Komentujíc tento příběh
 nám osvěcený mistr říká:
 „Zatímco jsme na světě,
 měli bychom se připravit
 mentálně, protože
 jednoho dne zemřeme,
 a nebudeme vědět,
 co nás čeká.
 Když jsme žili,
 nevěděli jsme
 o životě po smrti.
 Nebyli jsme připraveni
 nebo vytrénovaní reagovat
 na situaci po smrti.
 Proto
 bychom se měli připravit,

zatímco žijeme.“
 Řekl: „Po smrti
 budeme zažívat věci,
 které jsou jiné,
 než věci tady,
 věci, které jsme
 nikdy předtím neznali.
 Jako ten čistič,
 on nikdy necítil
 vůni parfému, proto když
 mu dávali parfém,
 neměl o tom ponětí
 a proto ho to
 nestimulovalo.“
 Když mu ale dali
 čichnout špinavého nočníku,
 hned se probral,
 protože na to byl zvyklý.
 Čichal to každý den.
 Tento osvěcený mistr
 vyprávěl tento příběh,
 aby nás naučil, že ať je
 náš svět jakkoli krásný,
 je to jen brak.
 Proto je nejlepší, abychom
 na něm nebyli závislí
 a abychom se připravovali,
 abychom věděli,
 jak máme po smrti reagovat.
 Když ten člověk
 nikdy nepřivoněl k parfému,
 pak samozřejmě neví,
 co je parfém
 a není mu k ničemu.
 Někteří lidé jsou na tom tak.
 Někdy je chudý člověk
 zvyklý jíst
 jednoduché jídlo,
 když ho pak vezmou
 do královského paláce,
 aby jedl přepychové jídlo,
 není na to zvyklý.
 Mnoho lidí
 miluje šampaňské,
 nám ale nic neříká.
 I kdybyste ho ochutnali,
 nebyli byste na to zvyklí.
 Rozumíte?
 Stejně je to s kávou.
 Je hořká, ale lidé si myslí,

že chutná skvěle.
 Například,
 kdyby Francouzi nebo Italové
 neměli ráno kávu,
 zemřeli by.
 Kdyby ji neměli v poledne,
 opět by zemřeli.
 A kdyby neměli
 večer espreso,
 to by jistě zemřeli –
 zemřeli by ještě jednou.
 Číňané,
 kdyby neměli čaj,
 taky by zemřeli, že?
 Kdyby si ráno nedali čaj,
 nepohnuli by se.
 Kdybyste jim v poledne
 nedali šálek čaje,
 byli by ospalí
 a kdybyste jim
 nedali čaj večer,
 zemřeli by.
 Je to ale jen zvyk.
 Proto my praktikujeme
 Metodu Quan Yin, abychom
 se na to začali připravovat.
 Začínáme si zvykat
 na vznešenější životní styl
 a vyšší království.
 Jinak, kdybychom zemřeli,
 neaklimatizovali bychom se
 a pak bychom
 se znovu reinkarnovali,
 protože bychom si rádi
 zvolili to, na co
 jsme byli předtím zvyklí.
 Jak jsem
 zmiňovala v Malajsii,
 jejich vláda staví
 pro chudé lidi nějaké byty,
 ale někteří z nich si
 nemohli zvyknout tam žít,
 proto se vrátili zpět do své
 chýše s plechovou střechou.
 Nelíbí se jim
 žít v naprosto nových
 výškových budovách.
 Ty budovy byly
 hezké a čisté, ale těm
 lidem se nelíbily.

Vrátili se,
aby žili ve svém
sešlém bydlišti.
Taky jsem vyprávěla příběh
o hazardním hráči, že?
Když zemřel,
šel do pekla a dál tam hrál.
Každý den
tak moc trpěl ztrátou peněz.
Jeho přítel v Nebi
ho viděl a pomyslel si:
„Jaký chudák!“
Proto šel do pekla,
vysvobodil svého přítele
a vzal ho nahoru
do Nebe.
Ten, když pobyl v Nebi
několik dní, zeptal se:
„Kdy se tam budu moct
vrátit, abych mohl zase hrát?“
Myslel si,
že jde navštívit Nebe
jen na pár dní
a že pak odejde.
Nechtěl tam zůstat.
To vše jsou zvyky. Že?
Zvyky, zvyky.
Proto se musíme
vycvičit, abychom
měli lepší zvyky, ano?
Hodný hoch, hodný hoch.
Brzy tě vezmu domů,
ano?
Buď hodný hoch, ano?
Budeš hodný hoch?
Jsi hodný hoch, já vím.
Ano, dokaž to, ano?
Dobrá, dobrá.
Pojď, pojd', pojd'!
Je ti horko? Pojd'.
Pohni s tím, skoč. Ne?
Má příliš hustou srst
a je mu horko.